

tal og den høje Regjering, det dog alligevel for Dieblisset maa være vor eneste Bestræbelse at faae denne Session gjenneført paa en saadan Maade, at ikke Ansøret for den yderliggaaende Konflikt, som maaste engang kan komme, vil komme hovedsagelig til at hvile paa dette Thing. Jeg haaber, at det vil lykkes at føre denne Session til Ende paa en saadan Maade, at den yderliggaaende Konflikt i alt Fald kan udsættes. — Naar jeg nu gaar over til at betragte dette Forslag til en motiveret Dagsorden, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har forelagt os, da gaar den — saa vidt jeg kan ihjæmne, — ud paa to Ting; den gaar dels ud paa at opstille en bestemt konstitutionel Theori om den konstitutionelle Konges Ansvarlighed, ikke blot i juridisk, men ogsaa i politisk og moralsk Henseende, lige over for Land og Folk. I saa Henseende er jeg aldeles uenig med den motiverede Dagsorden, og jeg kan selvfølgelig af denne Grund ikke stemme derfor; men den gaar tillige ud paa at udtale en Misbilligelse af, hvad Regjeringen i dette specielle Tilfælde har gjort. Hvis den ene og alene var gaaet ud derpaa, saa skjøndt jeg kunde ønske, at den ikke var indbragt, vilde jeg dog have været nødt til at stemme derfor; thi jeg betragter det i dette Tilfælde som uheldigt — jeg vil ikke sige mere — at Hans Majestæt Kongens Person er dragen saa langt frem, som flet er. Jeg mener ikke, at Hans Majestæt Kongen ikke skulde have fuldstændig Ret til en bestemt Villiestilkjendegivelse, og jeg mener heller ikke, at Ministeriet har overtraadt nogensomhelst velbegrunder konstitutionel Regel ved at bekendtgjøre Hans Majestæt Kongens Svar, men jeg finder det under den nuværende Situation høist uheldigt — om jeg tør bruge det Udtryk — at stille Hans Majestæt Kongen i Brechen. Den Tid kan vel komme, da noget Saadant vilde være aldeles nødvendigt, men det forekommer mig rigtignok, at der for Dieblisset ikke var den sjernefte Grund dertil. Jeg maa dernæst tillade mig at sige, at den motiverede Dagsorden, som er indbragt af de Herrer, tillige i mine Dine har den store Feil, at den ikke har og ikke kan faae nogen praktisk Betydning. Den Betydning, at Folkethingets Majoritet hævder en bestemt Sætning, er den sikker nok paa at faae, men uden for dette vil og kan den ikke faae nogen praktisk Betydning, hvilket for det Første ligger deri, at den ikke kan blive vedtagen her i Thinget med nogen stor Majoritet. Der er Ingen her i Thinget, som ikke omtrent paa 1 a 2 Stemmer nær vil være i Stand til at sige, med hvormange Stemmer denne Dagsorden vil blive vedtagen. Men tillige, efter at Regjeringen paa Hans Majestæt Kongens Anmodning har følt sig forpligtet til at blive paa sin Plads, forekommer det mig, at den er ubetinget forpligtet til at føre denne Session til Ende paa en eller anden Maade. Efter den Maade, hvorpaa Regjeringen er bleven paa sin Plads, er

den — om jeg saa tør sige — ved sin Værelse forpligtet til at blive siddende i alt Fald denne Session ud. Jeg kan altsaa ikke Andet end have den Opfattelse af denne Dagsorden, at selv om den blev vedtagen med langt større Majoritet, end der er nogen mulig Sandsynlighed for, vil den dog ikke kunne faae nogen praktisk Betydning. I Genhold til, hvad jeg her har udtalt, ser jeg mig altsaa nødsaget til at stemme imod den.

Formanden: Jeg vil bede ærede Medlemmer i deres Foredrag at erindre som Regel ikke at omtale bestaaende Partier ved deres Navne. Det er en Regel, der, som jeg tidligere har sagt, er hensigtsmæssig af samme Grund, som Forretningsordenen har bestemt, at ærede Medlemmers Navne ikke maa nævnes her.

Berg: Herr Justitsministeren har ønsket, at jeg skulde deltage i denne Debat, og da dette ikke er imod mit eget Ønske, skal jeg efterkomme den høitærede Ministers Antydning i denne Henseende. Det er en vidunderlig Situation, som vi for Dieblisset befinde os i. Her kommer Ministeriet — dersom man skal dømmes efter den høitærede Justitsministers Optraeden igaar — saa fylt med Elektricitet, at man end ikke i flere Mens Afstand kan tale om de usfyldigste Ting, uden at det bliver heftig berørt deraf, og ude i Salen er der kun et eneste Medlem, som møder uden Vaaben med løst Krudt fra Frederiksværk for at forsvare Regjeringens Stilling. Hvorledes ere vi nu komne ind i denne Situation? Jeg antager, at vi ere komne ind i den, fordi Regjeringen — som vi have hørt her i Salen ved tidligere Leiligheder — har traadt af konstitutionel Praxis under Fødder. Regjeringen opløste Folkethinget, da det negtede Finantslovens Overgang til 2den Behandling, og det var jo korrekt, da Ministeriet var blevet siddende saa længe, men uagtet Regjeringens Modstandere vendte feierrige tilbage efter en livlig Valgbevægelse og efter en Valgdag, paa hvilken der var mødt flere Vælgere end nogensinde før, blev det dog siddende ganske roligt, hvilket ikke ellers pleier at være Tilfældet i konstitutionelle Stater. Ganste vist udgjorde det Antal af Repræsentanter, der mødte som Ministeriets Modstandere, ikke noget stort Flertal, men ser man hen til, med hvilken Tilslutning omkring i Befolkningen det var mødt, saa faar det uagtet en noget større Betydning. Ser man hen til, hvorledes Befolkningen feirrig kunde modstaa en saadan Valgkamp, saa maa man deraf formode, at der fra Folkets Side var en alvorlig Villie tilstede til at hævde de Anskuelser, som Folkethinget har hævdet for Opøsningen, og overhovedet en alvorlig Villie til at redde vor grundlovmæssige Frihed imod Ministeriet . . .